

שעוזשה אותו ומשלם לו אותו
דברו.

מי לנו גדור ממשה, שאמר (שם) שמות
לו ואם אין מהני נא מספרק אשר
בתקבת, ואמיר לצרעה, ואך על גב
שהקדוש ברוך הוא עשה רצונו,
עם כל זה לא נצול מענש, והרי
נhabcar שלא נזoper בפרשת ואטה
מצווה, ונמזה משם. והרי
פרשווה. מי לנו גדור מדור הפלך
שאמר (תהלים לט) אמרתי אשמרה
דרבי מהתו בא לשוני אשמרה
לפי מחסום ועוד רשע לנגיד. כי
מהו ועוד רשע לנגיד? הממנה
ההוא המפקד על זה, ולוקם
הדברו ההוא לקלקל לו לאדם.
ואחד מי שזורק להם או פרורים
של להם בקרקע וועושה בו זוליל,
כמו שנחטבאר. אלו השנים בעולם
זה. ואחד בעולם ההוא - מי
שפידליך נר במוציאי שבת טרם
מגיעים ישראל לדורשא דסרא, עד
מושום שמחלל שבת, וגוזם לאש
של הגיהנם לדלק טרם הגיעו
זמננו.

טיקום אחד יש בגיהנם לאוטם
שפיחליים שבת. בין שהו
הדרlik נר טרם הגיעו זמננו, יש
ממנה אחד בגיהנם במוציאי
שבת, ובעיר בראשונה לאוטו
מקום ואומר: זה מקום של
פלוני. וכל חיבי הגיהנם מסיעים
להעיר את אותו מקום. אותו
ממנה קורא ואומר: (ישעה כב) הנה
ה' מטלטלך טלטלה גבר ועטך
עתה. חיבי הגיהנם אומרים: (שם)
בדור אל ארץ רחבה ידים שפה
תמות וגו'. משום שהו גرم
לهم להשרף טרם הגיעו זמנם.
הרי לנו שלשה שגורמים רע
לעצמם, כמו שנחטבאר.

מלחה, ואמרי אמן, וסלקי לה לעילא, ודינין
לה, ואיהו רדיף אפתהיה, עד דעבד ליה.
ואשלים ליה ההוא מלחה.

מן לו רב ממשה, דאמר (שם) לו ואם אין
מהני נא מספרק אשר בתקבת, ואמיר
לצורך, ואך על גב דקורשא ביריך הוא עbid
רעיתיה, עם כל דא לא אשזיב מעונשא,
והא אמר דלא אדרבר בפרשת ואטה תצוה,
ואתמחי מטהן. והא אוקמה. מן לו רב
מדוד מלכאה, דאמר (תהלים לט) אמרתי אשמרה
דרבי מהתו בלשוני אשמרה לפי מחסום
בעוד רשע לנגיד, מי ועוד רשע לנגיד.
ההוא ממנה דאטפקד על דא, ונטיל היה
מלחה לאבאשא ליה לבך ניש.

יחד מן דזריך נהמא, או פירוריין נהמא
באראעא, וכא עbid בית זולילא, כמה
דאטרם. הגי תרי בהאי עולם. יחד בההוא
עלמא, מן דאוקיד שרגא במוציאי שבת, עד
לא מטו ישראל לדורשא דסרא, בגין דקא
מחיל שבתא, וגרים לנרא דגיהנם לאטוקדא,
עד לא מטא (דף רמו"ו ע"ב) זמניה.

חד דוכתא אית בגיהנם, לאינו דקא מהללי
שבתא. בגין דאייהו אוקיד שרגא עד לא
מטא זמניה, חד ממנה אית בגיהנם במוציאי
שבת, ואוקיד בקדמיתא לההוא דוכתא, ואמיר
האי דוכתא דפלני. וכל חייבין דגיהנם,
מטיעי לאוקדא ההוא דוכתא. ההוא ממנה
קاري ואמר, (ישעה כב) הנה יי מטלטלך טלטלה
גבר ועטך עטה. חייבין דגיהנם אמרי, (ישעה
כב) פדור אל ארץ רחבה ידים שפה תמות וגו'.
 בגין דאייהו גרים לון לאטוקדא, עד לא מטא
זמניה. הא לו תלתא, דגמר ביש לגמריהו.
כמה דאטטרם.